

[Finansministeren]

Tinglysningen af ejerpantebreve udgjorde i 1978 godt 30 pct. af de tinglyste hovedstolsbeløb. Her er som nævnt ikke i alle tilfælde tale om et aktuelt låneforhold. Det vides imidlertid, at godt en tredjedel er modtaget af pengeinstitutter som sikkerhed for bygge-lån. Herudover antages en væsentlig del at tjene som sikkerhed for andre pengeinstitut-lån og leverandørkreditter m.v.

Pengeinstitutter synes i de senere år at have øget deres udlån til husholdningerne meget betydeligt. Selv om disse lån hyppigt ydes mod sikkerhed i form af pant i låntagers ejerbolig, er problemet om denne side af pengeinstitutternes långivning ikke ensidigt knyttet til spørgsmålet om belånbare værdistigninger, idet en række forbrugslån, f.eks. billån, ofte ydes uden sikkerhed i form af pant i fast ejendom. Det kan tilføjes, at regeringen og Nationalbanken i forbindelse med forhøjelse af de gældende udlånslofter for pengeinstitutterne ved flere lejligheder har understreget, at forhøjelserne burde komme erhvervs-mæssige formål til gode.

Regeringens og Nationalbankens restriktive holdning gælder ikke i nær samme grad, hvis belåningen sker med henblik på finansiering af erhvervsinvesteringer; realkreditinstitutternes tilbudsgivning til erhvervsformål har derfor siden oktober 1978 ikke været genstand for beløbsmæssige begrænsninger.

Jeg er i og for sig enig med hr. Mølgaard i, at de voldsomme værdistigninger på jord og fast ejendom ikke er af det gode og potentielt kunne repræsentere en alvorlig trussel mod den økonomiske politik; men som det vil være fremgået, er der gjort meget for at kapsle problemet ind.

Mere langsigtet vil problemets løsning ligge i en økonomisk politik, der gennem en langsommere prisstigningstakt begrænser selve værdistigningerne for fast ejendom. Det er en politik, regeringen gerne ser gennemført, hvilket da også klart fremgår af regeringens planer om at gennemføre en værdistigningsafgift, der dels i sig selv vil medvirke til at begrænse værdistigningerne, dels vil inddrage en væsentlig del af disse.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (27/6 79) af:

Lis Starcke (DR):

»Med hvilken begrundelse har den storkøbenhavnske landsdelsscene tilsidesat et udtrykkeligt ønske fra bestyrelsen for Strøghus Teatret om at genansætte Inger Rauf som direktør for teatret og i stedet udpeget Ebbe Langberg?«

(Spm. nr. 1129).

Begrundelse.

På trods af bestyrelsens ønske om at genansætte Inger Rauf som direktør for Strøghus Teatret har landsdelsscenen udpeget Ebbe Langberg. Det må være rimeligt at få en offentlig begrundelse for denne desavouering af indstillingen fra Strøghus Teatrets bestyrelse.

Besvarelse (2/7 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det er styrelsen for den storkøbenhavnske landsdelsscene, der ansætter de enkelte teatres ledere efter indstilling fra det pågældende teaters bestyrelse.

Lederen og de med hensyn til hans ledelse truffene aftaler skal efter teaterloven godkendes af kulturministeren.

Hvilken begrundelse der ligger bag styrelsens beslutning om besættelse af lederstillingen ved Strøghus Teatret, er kulturministeriet ubekendt på nuværende tidspunkt. Når sagen af styrelsen fremsendes til kulturministeriet, vil ministeriet vende tilbage til spørgsmålet.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (27/6 79) af:

Lis Starcke (DR):

»Vil ministeren overveje en ændring af ledelsen for den storkøbenhavnske landsdelsscene?«

(Spm. nr. 1130).

Begrundelse.

Udnævnelserne af direktører for de storkøbenhavnske teatre og måden, det er sket på, har fremkaldt protester i teaterkredse. Således udtaler medlem af Teaterrådet Viggo Kjær Petersen til Politiken den 27. juni: »Stillingsbesættelserne er sket på baggrund af både demokratisk og kunstnerisk inkom-